

N:o 61.

Af herr **L. Persson** i Helgebo, angående skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan om ändring i förordningen rörande försäljning af vin och maltdrycker m. m. den 24 oktober 1885.

För hvarje ledamot af denna kammare och särskildt för hvarje landtrepresentant inom densamma torde det ingalunda vara obekant, hurusom åtminstone på landet massor utaf handelsbodas, hvilkas innehafvare icke ega någon rätt att försälja maltdrycker till förtäring på stället, förvandlats till ett slags lönliga ölkrogar. Detta sorgliga förhållande har som bekant sin anledning deri, att handlandena ega rätt att utan särskildt dertill förvärfvadt tillstånd försälja maltdrycker till afhemtning i huru små kvantiteter som helst. Detta medgifvande utaf lagen missbrukas nemligen i nära nog otaliga fall, antingen på sådant sätt att handlandena rent af uppmuntra till det såldas förtäring omedelbart utanför handelsbodens tröskel eller i någon närbelägen dertill afsedd lokal, eller ock på sådant sätt att köparne trots handlandens vilja göra sig skyldiga till enahanda förfarande. De beklagliga följderna häraf, hvilka äro för allmänt kända för att behöfva ens antydas, synas mig bäst kunna förekommas genom sådana ändringar i förordningen angående försäljning af vin och maltdrycker, att den, som vill till afhemtning försälja maltdrycker i mindre kvantitet än tio liter, skall härför utverka sig tillstånd på samma sätt, som om handel med vin i mindre kvantitet finnes i lag stadgad.

Jag vet mer än väl, att motioner i samma syftning som den här föreliggande vid föregående riksdagar mötts med den invändningen, att

genom en dylik lagändring skulle handeln med en så oskyldig dryck som svagdricka försvåras. Detta hvarken vill eller kan jag bestrida, men jag anser, att denna omständighet, hvilken naturligtvis i mångas ögon är en olägenhet med förslaget, icke är tillräckligt talande för att motivera ett afslag å en motion, som afser att hindra, det många af landsbygdens handelsbodas ej blifva något annat än förtäckta ölstugor, och jag anser detta desto mindre, som priset på svagdricka ställer sig så lågt, att åtminstone för flertalet bland dem, som önska att vid måltiderna eller eljest i hemmet använda denna dryck, inga svårare hinder torde möta för uppköp af denna vara äfven i kvantiteter af tio liter eller deröfver. Då man vid föregående tillfällen, när denna fråga varit å bane, med uppmärksammande af den gjorda invändningen ifrågasatt att stadga strängare bestämmelser för handeln med alkoholhaltigare än för handeln med alkoholfattigare maltdrycker, så har man såsom ett skäl för afslag å denna framställning anfört, att maltdrycker ändra sin alkoholhalt, om de få ligga, och att det af denna anledning är nära nog omöjligt att utöfva någon kontroll beträffande maltdryckers alkoholhalt. Då jag till en viss grad kan fatta åtminstone de svårigheter, som torde vara förenade med en dylik kontroll, men å andra sidan finner det nuvarande förhållandet beträffande försäljningen af maltdrycker till afhemtning sådant, att något ovilkorligen måste göras för åstadkommande af en bättre sakernas ordning, vågar jag i trots af de i mina ögon dock jemförelsevis små olägenheter, som kunna vara förknippade med en anordning i den af mig här ofvan antydda riktningen, vördsamt föreslå:

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om sådana förändringar i kongl. förordningen angående försäljningen af vin och maltdrycker den 24 oktober 1885, att rätten att på landet försälja maltdrycker för afhemtning till mindre belopp än tio liter må förvärfvas endast i samma ordning, som § 11 af nämnda förordning stadgar för rätten att på landet idka försäljning af vin för afhemtning till mindre belopp än tio liter.

Stockholm den 24 januari 1890.

Lars Persson.
